rahwa nali ja naar nähäsi, tõi mehe imä, hüä meele sunnil minijäle kümme wahtsõt hamõht, ja kuus paari kiriwide seesdega kaputit kingitüsse, kuna ka minnij kihlweo päält wõidetu unowahtsõ hammõ, ja tuli uuwe sarahwanni, mehe imäle wasta kinde.
Mõistlik minnij sai targa ja kuja mehe imägä wäega ilosahe läbi, nii et viimäte, kui imä kuoli, sis minija ja poja puolt ka teda „ilosahe ikketi, aunsahe mateti." —

11. Nõija nuhtlus.

Muhkaawa, kuna kõigin paigun pallo nõidu olli, sis ei olõ ka mie rahwa seeh nõist puudus. Inämbüisi olli meil musta werega kabõhise, tööst eläja kaehtaja, laste pödõma pandja, ja mõnõ nõist peris nõijakki. —
Üts kõrd elli ütteh sumõh külah, üts musta nääga nõid kabõhine, kes nõid tütridda armettohe tingar ja wihas, kiä tälle ikk alati „panõ-ar puuhu pudro-jauhha, kaukahe kama-jauhha."
Tuol tütrikul oll kosilaste saak karsin. Siõgi elli sääl samah külah üts wäega kinä ja prist tütrik, kes kiinost rana nõijaga wiel kunagi kokko ei olõ mõhkunu. Üts kõrd tull ka töösõlõ õigõ karwõst ilmatu illos, rikas kosilane, ni tütrik wõtt wiina wasta, ja mõnõ nädäli tööst peräst kutsuti urnadsegi hähile. Tuod kõikõ kuuld ka nõid-kabõhine, ja süler wiha peräst tuld, sest mõrsiõl oll jo suur sünd: Mehele lätt ar, a külä tarre teda wiel ei tunnõ. Tima õkwärdüst jo wiha kõrvaldi ka hähki kutsjile, ja nuo tei ka kiuhka (kiuhka) pite, ja ei kutsu teda hähkigi. Weel suurõmbar läts kuja kabõhise wiha ja wain, kui ta nägi, kuis teda nii wäega alatir arwati. „Ma taha näid nohelda"! oll tiä kangõhõ õkwärdõmi.

Saca-rahwar oll kõik kuoh, ja karwõtanõ kosilanõ oll kõigi siõse uota. Warta õdagut, niigu meil tuo prunuh oll umm, tull ka kosilanõ, suurõ kellä mürinä ja tilinaga küllä, kõigel ootjal rahwal hüä-miel. A saca rahwa sõit oll müüdu nõija kabõhise tarõ paija. Ni pia ku kosilasõ hopõn nõija paja kottalõ sai — sattõ tukõw illos ridäja, wehmerde waihelle, niigu püssagi laske, maaha, ja luguta-ar jalgugi. A nõil hindil oll paha wäega tarr trumska (randkäsi, saja warenb), kell ka pallo riguwit ja krutskit ilmah pääha opit. Trumska kai terawalt päält, kuis nõid kabõhine ommi tarõ paja lawwa iest tingar, ja midägi näkki ütlewäst, sest tuule lükk

siwa kurjal kabõhisel, minu pääle ka kosilasõ hopõn maaha satte. Nüüd hõigar tarr trumska, kõiki sajaliste kuuldeh, suurõ heluga: „Ku tapi: sis tulõ wällä, ja süõ ka liha!"
Sede maid tingar kak nõid kabõhine paja perõni, ja tull sääl, kui kass, käpikälla wällä, ninn läts õige usinahe hobõsõ rõipõ mano, kink liha ta ahnehe kui susi sööma naar. Ent saja rahwar ülliwa kosilase ommi wangõrdõ pääle — ja naa sõidiwa edesi, pruuni mõrsia kodo. — Ent nõija kabõhise omatse kutsiwa hobõse rõipõ süüjät küll säält ärä, ent ta ei tulõ milgi kombel, kats pallo wai wannu, ta sööp ütte edesi. —
Kui kosilanõ oma mõrsiaga tagasi sõit, ja säält müödä, oma saja-rahwaga läts. — sis palsiwa tema omatsõ sajõ-rahwast, et nee nii armulise olõs, ja neide pernaist säält päästär. Nüüd saistar saja trumska rattill üler ja ütel: „No wõit sa hobõsõ rõipõ mant minnä! Ent nii pia, kui sa weel kellegi kurja tiet, piat sa jällegi sae-wiisi, hirmsa himoga sunnitu, rõipõ liha söögis otsma!"
Nõid kabõhine pidi trumska käsu pääle, ka läbi paja omma tarrõ tagasi minemä, kon ta õnnõ tehnäs, et ta hirmsast rõipõ liha himost ja söömisest pääsi. —
Selle kõrätar ja walitar meil perkilladi, kõikõ targemba mehe saja- ja rada-rahwa trumskir.

12. Papi meele-parandamine.
ehk
Kõik saladuse saawa awalikus.

Ei tijä mustine juttgi, kost wanalaiga üte põhjata raowa suo pääle, üts suur kiwine kõrts olli saanu. Mõnigi põlw inemisi ei mälehta inämb, kunas sääl perakõrd kõrdsimier seen olli olnu. A kõrdsis teda ütr kutsuti, kõiki ümbre kaoste rahwastõ puolt, keda ka kõik wana ja noorõ, kui pelätäwat hirmu paika, wäega wõrõwa. Suwitsel aol ei saa sinnä muu kui tei-paika linnu, nimelt waresõ, harakõ, kurõ, ja kakk n. n. e. lendeliwa sääl ümbre kõrdsi kiwidse katusõ, egaüts omma loodut hellü tetek. Ent inemisel, ehk mõnõl nelajalalisel elajal olli sinnä saamine kogoni wõimata, suwitsel ajal; ehk küll kõrdsi ümbre ka sugu weel seda saart olli, mille pääl ilmatu suur hoorõ sai, — siõgi ei lää ütsgi sinnä midägi ei kündmä ei ka külbmä, sest et, niigu jo üteldüs sai, — sinnä wõimalik ei olõ kellegi minnä. Nõrga-werega